

Sygn. akt VI GC 1461/18/3

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 marca 2019 r.

Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Jolanta Brzęk

Protokolant: sekretarz sądowy Monika Kucharczyk

po rozpoznaniu w dniu 26 lutego 2019 r. w Tychach

na rozprawie

sprawy z powództwa:

STAN CAR-S S. & W. Sp.j. w Wyrach

przeciwko:

Towarzystwa (...) S.A. w W.

o zapłatę

- 1) zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. w W. na rzecz powoda(...) S. & W. Sp.j. w Wyrach kwotę 885,60 zł (osiemset osiemdziesiąt pięć złotych sześćdziesiąt groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 12 stycznia 2018 roku do dnia zapłaty;
- 2) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 332,00 zł (trzysta trzydzieści dwa złote) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Jolanta Brzęk

Sygn. akt VI GC 1461/18/3

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 10 maja 2017 roku powódka (...)S. & W. Sp.j. w Wyrach wniosła o zasądzenie od pozwanej Towarzystwa (...) S.A. w W. kwoty 885,60 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 12 stycznia 2018 roku do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że wskutek zdarzenia z dnia 3 października 2017 r. uległ uszkodzeniu samochód marki A. (...) stanowiący własność poszkodowanego A. K.. Ubezpieczycielem OC sprawcy w/w szkody była pozwana. Powódka zawarła z poszkodowanym umowę z dnia 19 października 2017 r. dotyczącą najmu pojazdu zastępczego marki T. (...) gdyż samochód był poszkodowanemu niezbędny do potrzeb własnych. Pojazd był wynajmowany przez poszkodowanego od dnia 19 października 2017 r. do dnia 25 października 2017 r. Opłata za wynajem samochodu w okresie 6 dni została udokumentowana fakturą VAT w kwocie 1328,40 zł brutto. W dniu 19 października 2017 r. powódka nabyła od poszkodowanego wierzytelność w drodze umowy cesji wierzytelności przysługującą wobec pozwanej. Pozwany wydał decyzję o wypłacie częściowej odszkodowania w kwocie 442,80 zł w

oparciu o korektę stawki dziennej z kwoty 180 zł netto do kwoty 120 zł netto oraz korektę czasu z 6 do 3 dni. Powódka odwołała się od decyzji pozwanej jednak pozwana nie zmieniła swojego stanowiska.

W dniu 6 lipca 2018 roku Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy wydał w sprawie VI GNc 1810/18 nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Pozwana Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty zaskarżając go w całości, wnosząc o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów postępowania.

Pozwana zakwestionowała okres najmu oraz wysokość dobowej stawki najmu. Pozwana w zakresie uzasadnionego czasu najmu pojazdu zastępczego stwierdziła, że odpowiadał on okresowi koniecznemu na technologiczną naprawę pojazdu tj. 3 dniom. Pozwana wskazała, że uszkodzenia pojazdu umożliwiały jego normalną eksploatację zatem możliwym było uzgodnienie dogodnego terminu najmu na naprawę pojazdu. Pozwana podniosła również, że poinformowała o możliwości zorganizowania w ramach likwidacji szkody wynajmu pojazdu za dzienną stawkę wynoszącą dla pojazdu klasy D 147,60 zł brutto. Zatem poszkodowany korzystając z droższej oferty powódki przyczynił się do bezpodstawnego zwiększenia rozmiarów szkody. Ponadto pozwana podniosła że w jej ocenie przejęta przez powódkę dobową stawka najmu jest zawyżona.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 3 października 2017 r. uległ uszkodzeniu samochód marki A. (...) stanowiący własność poszkodowanego A. K.. Ubezpieczycielem OC sprawcy w/w szkody była pozwana.

Dowód: akta szkody (k. 85).

Pozwana nie przedstawiła poszkodowanemu propozycji wynajmu pojazdu zastępczego.

Dowód: zeznania świadka A. K. (k. 100-101), akta szkody (k. 85).

Powódka zawarła z poszkodowanym dnia 19 października 2017 r. umowę najmu pojazdu zastępczego marki T. (...). Pojazd był poszkodowanemu niezbędny do dojazdów do pracy. Opłata za wynajem samochodu w okresie 6 dni została udokumentowana fakturą VAT nr (...) na kwotę 1 328,40 zł brutto.

Dowód: umowa najmu (k. 9-11), oświadczenie (k. 12), faktura VAT (k. 13), zeznania świadka A. K. (k. 100-101).

W dniu 19 października 2017 r. poszkodowany i powódka zawarli umowę cesji wierzytelności zgodnie, z którą cedent przelewał na cesjonariusza swoją wierzytelność – prawo do zwrotu kosztów z tytułu najmu auta zastępczego w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 3 października 2017 r.

Dowody: umowa cesji wierzytelności (k. 14), informacja o cesji (k. 15).

Pozwana pismem z dnia 11 stycznia 2018 r. poinformowała o przyznaniu odszkodowania z tytułu najmu pojazdu zastępczego, w kwocie 442,80 zł. Powódka odwołała się od decyzji pozwanej jednak pozwana nie zmieniła swojego stanowiska

Dowody: pisma pozwanej (k. 16-18, 31-32), odwołanie (k. 19-22).

Powódka dnia 3 października 2017 r. sporządziła pismo zawierające informację że w przypadku konieczności skorzystania z pojazdu zastępczego, A. może zorganizować pojazd zastępczy odpowiadający parametrom uszkodzonego samochodu.

Dowód: zeznania świadka A. K. (k. 100-101), akta szkody (k. 85).

Zastosowana przez powoda dobową stawka za wynajem pojazdu zastępczego klasy D w kwocie 180 zł netto mieściła się w granicach stawek stosowanych przez podmioty zajmujące się profesjonalnie wynajmem pojazdów zastępczych na rynku lokalnym.

Dowód: cenniki wraz z (...) (23-29, 33-44, 75-84), wyrok o sygn. XIX Ga 537/16 (k. 30), mail (k. 45-46).

Oceniając materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, podkreślić należy wagę dowodów z dokumentów, poczynione w sprawie ustalenia faktyczne oparto o nie budzące wątpliwości, dokumenty znajdujące się w aktach sprawy.

Sąd poczynił również ustalenia faktycznie w oparciu o zeznania świadka A. K. uznając je w całości za wiarygodne. W ocenie Sądu zeznaniom w/w należało dać wiarę, gdyż w sposób spójny przedstawiają okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, które znalazły swój wyraz w wyżej ustalonym stanie faktycznym.

Sąd oddalił wniosek o dowód z opinii biegłego albowiem technologiczny czas naprawy nie jest sporny, zatem nie są wymagane wiadomości specjalne.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo wytoczone w niniejszej sprawie przez (...) (...) –S S. & W. Sp. j. z siedzibą w Wyrach przeciwko Towarzystwu (...) S.A. z siedzibą w W. zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W niniejszym postępowaniu zastosowanie znajdują przepisy odpowiedzialności deliktowej z art. 415 k.c., do której przesłanek należą zdarzenie, z którym system prawny wiąże odpowiedzialność na określonej zasadzie, oraz szkoda i związek przyczynowy między owym zdarzeniem a szkodą. Przy ustalaniu odpowiedzialności z tytułu czynów niedozwolonych znajdują zastosowanie przepisy ogólne dotyczące związku przyczynowego, szkody i sposobów jej naprawienia (art. 361-363 k.c.).

Zgodnie z art. 436 § 2 k.c. w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych.

Podnieść należy, że w myśl obowiązujących przepisów kodeksu cywilnego wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania (art. 509 § 1 k.c.). Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509 § 2 k.c.). Celem i skutkiem przelewu wierzytelności jest przejście na nabywcę ogółu uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. W takim wypadku stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie, a zmienia się osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela. W razie podjęcia kroków celem wyegzekwowania należności, warunkiem otrzymania należności przez nabywcę wierzytelności jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi.

W ocenie Sądu powódka w należyty sposób wykazała, iż skutecznie nabyła przedmiotową wierzytelność od poszkodowanego.

Zgodnie z art. 822 §1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem, których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Przy tym §4 cytowanego przepisu przewiduje, że uprawniony do odszkodowania może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

W myśl art. 361 § 1 i 2 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzone. Przesłankami odpowiedzialności jest łączne wykazanie trzech

przesłanek: zachowanie sprawcy szkody, powstanie szkody w majątku poszkodowanego oraz adekwatny związek przyczynowy pomiędzy zachowaniem a szkodą.

Zgodnie z art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. 2013.392 ze zm.), umowa ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej obejmuje odpowiedzialność cywilną podmiotu objętego obowiązkiem ubezpieczenia za szkody wyrządzone czynem niedozwolonym oraz wynikłe z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, o ile nie sprzeciwia się to ustawie lub właściwości (naturze) danego rodzaju stosunków.

Na podstawie art. 34 ust. 1 powołanej ustawy można ustalić, że z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Podobnie jak w przypadku wszystkich rodzajów ubezpieczeń OC, zakres odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń za powstałą szkodę jest uzależniony od zakresu odpowiedzialności ubezpieczonego - posiadacza lub kierującego pojazdem. Zakład ubezpieczeń zamiast niego naprawia wyrządzone szkody. Odszkodowanie ubezpieczeniowe ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem. Jego wysokość (o ile nie przekracza kwoty sumy gwarancyjnej) winna odpowiadać wysokości odszkodowania należnego od ubezpieczonego na podstawie ogólnych zasad odpowiedzialności, zgodnie z zasadą pełnego odszkodowania. Poszkodowany jest uprawniony do odszkodowania w pełni pokrywającego szkodę wyrządzoną ruchem pojazdu mechanicznego. Obejmuje ono zarówno straty, jak i korzyści, które poszkodowany mógłby osiągnąć, gdyby nie wyrządzono mu szkody. Nie ma również znaczenia, czy jest to wywołana wypadkiem pojazdu mechanicznego szkoda na osobie (uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia lub śmierć) czy też szkoda na mieniu (utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia).

W treść sprzeciwu pozwana podnosiła, że poinformowała poszkodowanego o możliwości zorganizowania w ramach likwidacji szkody pojazdu zastępczego zatem poszkodowana korzystając z oferty powódki doprowadziła do zwiększenia rozmiarów szkody. Jednak w toku procesu pozwana nie przedstawiła dowodu dla potwierdzenia w/w okoliczność, tj. dowodu, że faktycznie przesłała poszkodowanemu informację o możliwość zorganizowania pojazdu zastępczego. Z akt szkodowych dostarczonych przez pozwaną nie wynika nagranie rozmowy ze zgłoszenia szkody i z propozycją wynajęcia samochodu zastępczego. Informacja o możliwości zorganizowania najmu wynika dopiero z decyzji weryfikującej koszty najmu. Zdaniem Sądu sam fakt sporządzenia przez pozwaną pisma zawierającego informację o możliwość zorganizowania najmu pojazdu zastępczego nie jest równoznaczne z tym, że takie pismo zostało doręczone poszkodowanemu. Ponadto poszkodowany w toku procesu zeznał, że nie przypomina sobie aby otrzymał od pozwanej informację o możliwości zorganizowania pojazdu zastępczego. Zatem wobec okoliczność braku wykazania, iż pozwana faktycznie stwarzała możliwość wynajmu samochodu zastępczego na warunkach korzystniejszych co do jakości i ceny, w/w zarzut nie mógł się ostać.

Sąd nie mógł zgodzić się z zarzutem pozwanej co do kwestionowania wysokości stawki dobowej za wynajem pojazdu zastępczego przyjętej przez powódkę. Z dokumentów zgromadzonych w sprawie w sposób oczywisty wynika, iż przyjęta przez powódkę stawka za wynajęcie pojazdu zastępczego należącego do klasy D 180 zł netto odpowiadała stawkom stosowanym na rynku lokalnym właściwym dla miejsca zamieszkania poszkodowanego. Potwierdzają to m.in. liczne cenniki wynajmu dołączone jako dowody w sprawie oraz doświadczenie życiowe Sądu.

Zatem w ocenie Sądu dokonana przez pozwaną korekta nie znajduje odzwierciedlenia w zasadzie pełnego odszkodowania. Należy również wyjaśnić, iż przyjęcie cen przeciętnych dla określenia wysokości przysługującego poszkodowanemu odszkodowania, niezależnie od samej metody ich wyliczenia, która może być zróżnicowana, nie kompensowałyby poniesionej przez poszkodowanego szkody, gdyby ceny przyjęte u danego przedsiębiorcy (którego przedmiotem działalności gospodarczej jest wynajem pojazdów) byłyby wyższe od przeciętnych. Nadto Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 25 kwietnia 2002 r. (sygn. akt. I CKN 1466/99) stwierdził, iż poszkodowany nie ma obowiązku poszukiwania podmiotów, które oferują swoje usługi w tymże zakresie najtaniej. Tym samym przyjęcie przez pozwaną

tezy jakoby stawka D 180 zł netto za najem pojazdu klasy D była w powyższej sprawie zawyżona w żaden sposób nie mogła się ostać zważywszy na fakt, że zastosowana przez powódkę stawka jak najbardziej mieściła się w granicach stawek stosowanych przez podmioty wynajmujące pojazdy zastępcze w tej klasie tj. klasie D na rynku lokalnym (woj. (...)).

Pozwana w zakresie uzasadnionego czasu najmu pojazdu zastępczego stwierdziła, że odpowiadał on okresowi koniecznemu na technologiczną naprawę pojazdu tj. 3 dniom. Pozwana wskazała, że uszkodzenia pojazdu umożliwiały jego normalną eksploatację zatem możliwym było uzgodnienie dogodnego terminu najmu na naprawę pojazdu.

W przedmiotowej sprawie okres najmu rozpoczął się 19 października 2017 r. tj. w czwartek i zakończył 25 października 2017 r. tj. w środę. W zakresie zarzutu pozwanej odnoszącego się do możliwości doboru dogodnego terminu należy stwierdzić, że trudno wymagać od warsztatu naprawczego aby każdą naprawę rozpoczynał w taki sposób aby naprawa omijała zawsze weekend, kiedy warsztat naprawczy nie pracuje. Powyższe rozumowanie mogłoby prowadzić do sytuacji, iż warsztaty naprawcze mając moce przerobowe nie przyjmowałyby pojazdów w czwartki i piątki oczekując do poniedziałku. W ocenie Sądu również trudno wymagać aby każda naprawa rozpoczynała się wraz z momentem otwarcia warsztatu naprawczego i kończyła z jego zamknięciem w związku z czym nawet przy 3 dniach technologicznej naprawy pojazdu koniecznym będzie niejednokrotnie poświęcenie 4 dni roboczych na jego naprawę. Ponadto nawet przy technologicznym okresie naprawy wynoszącym 3 dni za uzasadniony okres najmu można uznać okres 4 dni ponieważ, trzeba uwzględnić także fakt, iż poszkodowany musiał mieć możliwość dostarczenia oraz odbioru pojazdu w dogodnych dla niego godzinach. Zatem uwzględniając powyższe należy uznać za w pełni uzasadniony okres najmu wynoszący 6 dni, na który 2 dni przypadające na weekend oraz 4 dni konieczne na dostarczenie pojazdu, jego naprawę oraz odbiór.

Biorąc pod uwagę wyżej poczynione rozważania, Sąd uznał dochodzone przez powódkę roszczenie za zasadne i w związku z tym w punkcie 1 wyroku zasądzono od pozwanej na rzecz powódki kwotę 885,60 zł, tj. kwotę ustalonych kosztów wynajmu pojazdu zastępczego pomniejszoną o wypłaconą już przez pozwaną część odszkodowania.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz. U. 2018.473) . Zgodnie z art. 14 w/w ustawy, zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. W przypadku gdyby wyjaśnienie w terminie, o którym mowa w ust. 1, okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego. W terminie, o którym mowa w ust. 1, zakład ubezpieczeń zawiadamia na piśmie uprawnionego o przyczynach niemożności zaspokojenia jego roszczeń w całości lub w części, jak również o przypuszczalnym terminie zajęcia ostatecznego stanowiska względem roszczeń uprawnionego, a także wypłaca bezsporną część odszkodowania. Powódka domagał się ustawowych odsetek za opóźnienie od dnia 12 stycznia 2018 r., a powyższe żądania pozostawały uzasadnione w świetle powołanych przepisów.

O kosztach postępowania orzeczono w punkcie 2 wyroku na podstawie art. 98 i 99 k.p.c. zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Na łączną kwotę kosztów postępowania strony powodowej złożyły się kwoty: 45 złotych tytułem opłaty od pozwu, 17 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa oraz 270 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego ustalona zgodnie z § 2 pkt. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r. poz. 1804 ze zm.) co daje łączną kwotę 332 zł.

SSR Jolanta Brzęk